

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΙΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΚΔΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΑΦΙΟΝ
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς Ἐκκλ. Κοινότητος.
Ἀποστολὴν ἐκτελεστέον διὰ τῆς Ἀθήνης
διὰ γραμματεσίου καὶ γαρτωνισμάτων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ, (μὲτ' αἰώνος), μυθιστορία Ἐρνεστού Δωδ. — Η
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΡΟ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχεια). — Ο ΜΙ-
ΚΡΟΣ ΠΡΟΒΟΤΗΣ διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: πρ. 5, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις 6.
Ἐν τῇ ἑκτετακτῇ πρ. χρυσ. 10, Ἐν Ρωσσίᾳ χρυσ. 4.
ΦΛΑΝ προηγουμένα λεπτὰ 20.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΔΩΔ

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου,

τὴν δεκάτην ὥραν, ἄνθρωπος τις ἐβόηζε
μόνος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ τῆς
γεφυρᾶς τοῦ Γάρδωνος εἰς τὸ χωρίον Κη-
στειλὸν.
Ἡ ὁδὸς αὕτη βαίνει ἐπὶ ἀρκούντως μὲ-
κρὰν ἀπόσπασιν, παρὰ τὴν ἀριστερὰν ὁ-

γλὴν τοῦ μικροῦ ποταμοῦ, τὸν ὁποῖον
ὑπερπηδᾷ, εἰς ἰλιγγιώδες ὕψος, τὸ διὰ-
σημὸν ῥωμαϊκῆν ὑδραγωγείαν.
Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, ἡ νύξ σκοτεινὴ,
ἀσέληνος, ὁ οὐρανὸς κατὰστρος.
Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον θ' ἀκολουθῇ-

σωμεν ἔβαινε τάχως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καστιλιόν.

Πρὸ αὐτοῦ, εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιόμετρον περίπου ἀπὸ τοῦ σημείου, ἔνθα εὐρίσκετο, ἐπὶ τῆς κορυφῆς βράχου, προσιτοῦ μόνον δι' ἀποτόμων ἀνωφερειῶν, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐχαράχθησαν ἔκτοτε ὁδοὶ ἀμαξητοί, ἔβλεπε τὸ μικρὸν χωρίον, μαρτυροῦν τὴν ὑπαρξίν του διὰ τινων μόνον ὑποτρεμόντων φώτων, ἅτινα, ἐκ τοῦ ὕψους ἔνθα εὐρίσκοντο, ὁμοιάζον οἶονε ἀλαμπεῖς ἀδελφοὺς τῶν εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ λαμπρόντων ἀστερισμῶν.

Ἀπηνδυηκῶς ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ γήρατος, ὅπερ προέδιδον καὶ ἐν αὐτῷ τῷ σκότει τὸ κεκυρωμένον αὐτοῦ ἀνάστημα καὶ αἱ λευκαὶ τρίχες του, διεκφεύγουσαι ἀτάκτως τοῦ πύλου του καὶ διασπειρόμεναι ἐπὶ τοῦ τραχήλου του εἰς μακροὺς ἀνωμάλους θυσάνους, ὁ ἄγνωστος ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὰς σπειρόμενας καὶ ἰδιορρυθμοὺς πτυχὰς τοῦ μανδύου του· ἀλλ' ἡ προφύλαξις αὕτη ἦτο ἀνεπαρκὴς κατὰ τῆς δριμύτητος τῆς χειμερινῆς ἐκείνης νυκτός.

Ὅντως, ὁ μανδύας ἐκεῖνος, ὁρώμενος ἐν ἡμέρᾳ, ἤθελε καταπλήξει καὶ αὐτὸν τὸν πλάνητα Ἰουδαῖον τόσο ὥστε ἐφθαρμένος. Πανταχοῦ εἶχεν ὁπὰς, τὰς μὲν χαινούσας ὡς ἀνοικτὰς πληγὰς, τὰς δὲ ἀτελῶς καλυπτομένας διὰ τεμαχίων ὑφασμάτων διαφόρων χρωμάτων, ὡς κακῶς ἐπιδεδεμένα τραύματα! Τοῦτο ἦτο προφανὲς σημεῖον ἐσχάτης πενίας ἢ ἐξευτελιστικῆς ῥυπαρότητος.

Πρέπει νὰ εἶναι τις κατηραμένος ὡς ὁ Ἰσαὰκ Λακεδέμ, ἢ ἅγιος ὡς ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος, ἵνα καταντήσῃ νὰ ἐνδύηται διὰ τοιούτων ῥακῶν.

Ὅλη ἡ περιβολὴ τοῦ ἥρωος ἡμῶν δὲν διέφερε τοῦ ἐνδύματος, ὅπερ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς περικάλυμμα, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἔφερεν, ὡς οἱ φραγκισκανοὶ μοναχοί, ἐνδυμα ἐκ χονδροειδοῦς ὑφάσματος σφιγγόμενον περὶ τὴν ὀσφύν διὰ σχοινίου. Αἱ χεῖρες τοῦ ἐνδύματος τούτου ἦσαν διάτρυτοι εἰς τοὺς ἀγκῶνας ἢ περιφέρειαι, ἐφθαρμένη καὶ ἐσχισμένη, ἀπετέλει ἀκανονίστους κροσσούς, κατερχομένους ἀηδῶς μέχρι τῶν κνημῶν, φερουσῶν, παχείας, περικνημίδας ἐκ φαιοῦ ἐρίου σκληροβρώτου ἐκ τῶν παρελθόντων καυσῶνων.

Οἱ δάκτυλοι τῶν ποδῶν ἐξήρχοντο γυμνοὶ ἐκ τῶν ἄκρων τῶν ὑποδημάτων, τῶν ὁποίων τὰ πέλματα ἐμαρτύρουν λίαν μακρὰν χρῆσιν. Ὁ πῖλος ἦτο ἐκ μελανοῦ πιλήματος παραμεμορφωμένος ἐκ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἡλίου. Ἐν τῷ συνόλῳ τοῦ παραδόξου τούτου ἀνθρώπου, ἐφαίνοντο οὕτως τὰ σημεῖα τῆς ἐσχάτης καταπτώσεως.

Μεταξὺ τῆς γεφύρας τοῦ Γάρδωνος καὶ τοῦ Καστιλιόν, ἐκεῖ ἔνθα ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα εἰς τὸ χωρίον καθίσταται ἀνωφερῆς, ὁ ταξειδιώτης ἔστη.

Πρὸ αὐτοῦ ὕψουτο μεγάλη οἰκία, ἔχουσα ἓνα μόνον ὄροφον ἀνωθεν τῶν ἰσογαιῶν, εἰς ἣν διὰ νὰ εἰσέλθῃ τις ἔπρεπε νὰ διέλθῃ δι' ὑψηλοῦ πυλῶνος καὶ νὰ διασχίσῃ ἀγροτικὴν αὐλὴν. Ἡ αὐλὴ αὕτη, ἔνθα τὸ πᾶν

ἐμαρτύρει ἀτάξίαν, ἦτο πλήρως γεωργικῶν ἐργαλείων καὶ ἀμαξῶν κακῶς ἐρημοσμένων ἐπὶ τῶν ἀξόνων αὐτῶν. Τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο ὑπὸ παχείας στιβάδος ὕγρων ἀχυρῶν.

Μακρόθεν, ὑπὸ ἐρειπωμένα ἀμαξοστάσια, ἔβλεπε τις ἐντὸς ἡμιανοικτῶν ἱπποστασιῶν, ἀμυδρῶς φωτιζομένων διὰ φανῶν ἐκ τῆς στέγης κρεμασμένων, καχεκτικούς ἱππούς, ἰσχνὰ πρόβατα καὶ φύλακα κοιμώμενον ἐπὶ κλίνης ἐκ λευκοῦ ξύλου.

Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ θεάματος τούτου δὲν εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀγνώστου.

Ἔστη ἐναντί τοῦ πυλῶνος καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ ἐνὸς τῶν παραθύρων τοῦ πρώτου πατώματος, ἀριστερόθεν τῆς μεγάλης εἰσόδου.

Ἐνῷ δὲ πᾶσα ἡ κατοικία ἐφαίνετο σκοτεινὴ καὶ σχεδὸν ὅλως ἔρημος, τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ παράθυρον τοῦ οὐοῦ εἶχεν ὁ Ἰωάννης προσηλώσει τὸ βλέμμα, ἦτο ζωηρῶς πεφωτισμένον. Τὸ ἐρυθρόχρουν φῶς, ὅπερ ἐξήρχετο ἐκεῖθεν ἐσχηματίζεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μέγαν φωτεινὸν χῶρον, εἰς ὃν ἐφαίνοντο, εἰς παραδόξους στάσεις, αἱ σκιαὶ τῶν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο εὐρισκομένων ἀτόμων, ἀντανκλωμένοι οἶονε διὰ μαγικοῦ φανοῦ.

Ὁ νυκτερινὸς ταξειδιώτης ἔστη ἐπὶ μικρὸν σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος.

Εἶτα, ὀρθούμενος ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν του, ἐπειράθη νὰ ἰδῇ τί συνέβαινε ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Ἀνωφελὴς προσπάθεια! Ἦτο πολὺ χαμηλὰ, καὶ τὸ παράθυρον πολὺ ὑψηλὰ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Ἠρεύνησε τότε περὶ αὐτόν, ἵνα εὕρῃ λίθον, ἐδώλιον, κλίμακα, ἢ ἄλλο τι, δι' οὗ θὰ ἠδύνατο νὰ κορέσῃ τὴν περιέργειάν του. Ἀλλ' οὐδὲν εὗρε.

— Δὲν βλέπω, ἐψιθύρισε, ἀλλὰ μαντεύω. Ἐκεῖνη εἶνε μετὰ τοῦ ἑραστοῦ της. Ἐραστήν! ἐκεῖνη!

Ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

Τὸ στῆθός του ἐξωγκοῦτο βιαίως. Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν ἐρρυτιδωμένων παρειῶν του.

Τὰ ἀπέμαζεν· εἶτα ἀναλαμβάνων τὸν ἀρξάμενον μονόλογον:

— Τὴν ἐπίστευα ἀγνήν, ἀναισθητον εἰς τοὺς πειρασμούς, εἰς τοὺς οὐοίους ὑπόκεινται αἱ πτωχαὶ καὶ ὠραῖαι ὀρφαναί! Ἠπατήθην. Τίς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἤλθε νὰ ταράξῃ τὴν γαλήνην τοῦ ἀθώου τούτου παιδίου! ποῖαν γλῶσσαν μετεχειρίσθη ἵνα τὴν ἀποπλανήσῃ; τί τῇ ὑπεσχέθη; πλοῦτον! γάμον! ὦ! θὰ τὸ μάθω, καὶ δοστυχία εἰς ἐκεῖνον, ἐὰν ὑπὸ τοὺς λόγους τοῦ ἔρωτος καὶ ὑπὸ ψευδεῖς ὑποσχέσεις ἀπέκρυψε τὰ μέσα, δι' ὧν διέφθειρε τὴν θυγατέρα μου.

Θυγάτηρ του! Τὰς λέξεις ταύτας προέφερε διὰ φωνῆς σταθερᾶς, ἐντόνου, πλήρους τρυφερότητος, καὶ κόσμος ὁλόκληρος ἀναμνήσεων, αἰφνης ἐξεγερεθείς, διήλθε διὰ τῆς τετάρτης φαντασίας του.

Ἐκαλεῖτο Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης. Δὲν ἐνεθυμεῖτο νὰ τὸν ὠνόμαζον ἄλλως. Ὅσον ἀπώτέρω καὶ ἂν ἀνεμνησκέτο τοῦ παρελθόντος του, ἔβλεπεν ἐκτὸν πλανώμε-

νον, ἀνέστιον ἐπὶ τῶν ὁδῶν, μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν ζῶντα ἐκ τῆς ἐργασίας του, καὶ βαρύτερον ἐξ ἐλεημοσύνης, ἀφ' ἧς ἐποχῆς, ἀπηνδυηκῶς ὑπὸ τῶν σκληρῶν καὶ ἀγόνων καμάτων τῶν ἀγρῶν, ἐνεδύθη μοναχικὸν ἐνδυμα, ἵνα ἐπικαλῆται τὸ ἔλεος τῶν διαβατῶν.

Πρὸ εἰκοσι καὶ πλέον ἐτῶν ἔζη οὕτως.

Δὲν ἦτο ἀμαθής. Ἐγίνωσκεν ὅ,τι τῷ ἐδίδασκεν ἡ περὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων ἔρευνα καὶ ἡ μελέτη τῆς φύσεως. Ἐγνώριζε τὴν ἐνέργειαν τῶν φυτῶν, καὶ πολλάκις ἐθεράπευσεν ἀσθενεῖς ἐγκαταλειφθέντας ὑπὸ τῶν ἀγρῶν.

Οἰκεῖ μετὰ ζωηρότητος, φλογερῶς, θερμῶς, εὐφραντάς τω, κατεῖχε τούτῳ

πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν εὐγλωττίαν. Ἐλεγεν ἀπὸ μνήμης χωρία τινὰ τῆς Βίβλου, ἐπέξηγῶν αὐτὰ κατ' ἴδιον τρόπον, ὥστε νὰ συγκινή τὰς ἀγροίκους, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀναισθητοὺς καρδίας, τῶν ὁποίων ἐγίνωσκε τὰς προκαταλήψεις, τοὺς πόθους καὶ τὰς ἀνάγκας.

Διὰ τῶν φυσικῶν προτερημάτων του ἐδημιούργησε βαθμηδόν, εἰς περιφέρειαν δέκκ λευγῶν, μεγάλην ἐπιρροήν. Καὶ τινες μὲν ἔλεγον ὅτι ἦτο ἅγιος, ἕτεροι δὲ ὅτι ἐξήσκει μαγγανείαν.

Ἀλλὰ, χάρις τῇ διττῇ ταύτῃ φήμῃ, οἱ μὲν ἐσέβοντο, οἱ δὲ ἐφοβούντο αὐτόν.

Κατοικίαν δὲν εἶχε εἰμὴ ἐκείνην, ἣν ὁ φόβος ἢ τὸ ἔλεος παρεῖχεν αὐτῷ. Εἰς οὐδεμίαν ἐπαυλιν τῆς κοιλάδος τοῦ Ῥοδανοῦ τῷ ἡρνούντο φιλοξενίαν.

Ὅτε, κατὰ τὰς ἐσπέρας τοῦ φθινοπώρου, ἀφικνεῖτο εἰς τὰς πλήρεις τρυγητῶν ἐπαύλεις, ἢ καλλιτέρα θέσις περὶ τὴν λιθίνην τραπέζαν καὶ εἰς τὸν σιτοβολῶνα ἦτο δι' αὐτόν. Νέοι καὶ γέροντες ἤθελον νὰ ψαύσωσι τὸ ἐνδυμὰ του, ἐνδυμα ἁγίου, ὡς ἔλεγον, καὶ συνωθούντο περὶ αὐτόν, ὅπως τὸν ἀκούωσιν ὁμιλοῦντα.

Ἐδίδεν αὐτοῖς γενναίας συμβουλὰς, ἐπικαλούμενος τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὸν πατριωτισμὸν αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐνεθάρρυνε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐν ταῖς πόλεσι διαμονήν.

— Εἰς τὰς πόλεις, ταῖς ἔλεγεν, εἰσθε ἀνίσχυροι, διότι εἰσθε ἐκτετοπισμένοι καὶ ἀμαθεῖς. Εἰς τὰ χωρία σας εἰσθε ἰσχυροί, διότι εἰσθε εἰς τὸν τόπον σας, εἰς γῆν ποτισθεῖσαν διὰ τῶν ἰδρώτων σας. Ἄν μὴ ἀφήσητε νὰ ἀποπλανηθῇτε ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον οἱ κακοὶ ὀνομάζουσι πολιτισμὸν, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ νομιμοποιηθὲν ἐλάττωμα, θὰ ἐλθῇ ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ ἄγροὶ θὰ σὰς ἀνήκουν ἐξ ὁλοκληροῦ. Αἱ μεγάλαὶ ἰδιοκτησίαι θὰ ἐκλείψωσι, καὶ θὰ διανεμηθῇτε μετὰ τὰς τὰς γαίας. Μείνατε λοιπὸν τοιούτοι, ὅποιοι ἐπλάσθητε ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Οὕτως ὁμιλῶν πρὸς τοὺς ἀκροατὰς του ἀπέκτησε βαθμηδόν ἐπιρροήν, δι' ἧς ἔζη ἀθλιῶς μὲν, ἀλλὰ μὴ ἐργαζόμενος.

Ὑπὸ ποίαις περιστάσεσι ὁ δυσειδής καὶ πλάνης οὗτος ἀνθρώπος, ὁ μὴ ἔχων ὑπὸ τὰ ῥάκη του οὐδὲ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ πολίτου, οὐδὲ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἱερέως, συνέβη νὰ ἐρωτευθῇ; τοῦτο εἶνε μυστήριον, ἀσχετον ἄλλως τε πρὸς τὰ γεγονότα, ἀντικαθ' ἃ ἀφήγηθῶμεν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἰς τὸν βίον του, ὅτε ἐβίωνεν εἰς τὸ γῆρας, ἐγνώρισε γυναῖκα, ἣς ἀπερχομένη τῷ ἀφῆκε μικρὰν θυγατέρα, ὡραίαν ὡς αἱ παιδικαὶ ἀγγελικαὶ ὀπτασίαι.

Νὰ φανερώσῃ δημοσίᾳ ὅτι ἦτο πατήρ, θὰ ἦτο ὡς νὰ ὁμολόγῃ ὅτι παρέβη τὰ δόγματα τῆς σωφροσύνης, δι' ἣν ἐκυχᾶτο. Ἐτήρησε λοιπὸν τὸ συμβεβηκὸς μυστικόν. Ἡ μήτηρ ἐγένετο ἀφαντος. Τὸ παιδίον ἐτέθη ἐσπέραν τινὰ πρὸ τῆς θύρας ἐπαύλεως, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γάρδωνος, παρελήφθη ὑπὸ τῶν ἀγροτῶν, οἵτινες δὲν εἶχον τέκνα, καὶ ἀνετράφη ὑπ' αὐτῶν τῇ βοῦθείᾳ χρηματικῶν μέσων, πεμπομένων αὐτοῖς μυστηριωδῶς κατ' ἄτακτα διαστήματα.

Οὕτως Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, ἐλεύθερος νὰ μεταβαίνει εἰς τὴν ἐπαυλιν, ἐβλεπεν αὐξάνουσιν τὴν θυγατέρα του, χωρὶς νὰ προδώσῃ τὸ μυστήριον, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν γέννησίν της.

Ἡ Σαλβιέττη — οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ νεανίς — κατέστη ὡραία, ἔμεινε ἀγνή, ὡς ἐπίστευε τοῦλάχιστον ὁ πατήρ, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀνεκάλυψεν ὅτι ἐδέχθη εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐραστήν.

Ἡ βραχεῖα αὕτη ἀφήγησις ἀρκεῖ ἵνα ἐννοήσῃ τις ὅποιαν ὀδύνην ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἀρχεται ἡ παρούσα διήγησις, ὅτε εἶδε βεβηκυμένην τὴν θλιβερωτάτην αὐτοῦ ἀνακάλυψιν.

Ἦτο ἐκεῖ, ὄρθιος ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς Σαλβιέττης, ἀψήφῳ τὸ ψυχός, ὅπερ διέπερα τὰ τρέμοντα αὐτοῦ μέλη.

— Τί νὰ πράξω; ἡρώτα καθ' ἑαυτόν. Νὰ εἰσέλθω καὶ νὰ ἐκδιώξω τὸν διαφθορέα. Ἀλλὰ δὲν θὰ συνέτριβα τὴν καρδίαν τῆς θυγατρός μου; Ἀλλως τε ἐν τίνι δικαιοματι θὰ ἀναμιχθῶ εἰς τὰ τοῦ βίου της; Δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῇ τὴν ἐξουσίαν τὴν ὁποίαν ἔχω; Ὅθ' ἀναγκασθῶ νὰ τῇ εἶπω;..

Ἐσιώπησε. Τὸ φῶς, ὅπερ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ δωματίου ἐξησθένησεν αἰφνης, ὡς εἰ ἐσβέσθη λαμπτήρ.

Ἐν λεπτὸν παρήλθεν.

Εἶτα ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἀντήχησε κραυγὴ σπαρακτική, φοβερά, κραυγὴ φρίκης, ἄλγους καὶ τρόμου.

— Κόρη μου! ὀλόλυξεν ὁ ἐπαίτης.

Συγχρόνως εἶδεν ἄνθρωπον ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας διὰ τῆς πρὸς τὴν αὐλὴν θύρας, τρέχοντα ὑπὸ ἐν ἀμαξοστάσιον, λαμβάνοντα ἵππον ἐπεισεσασμένον, ἐφ' οὗ ἵππευσεν ὀρμητικῶς, κεντῶντα δι' ἀμφοτέρων τῶν πτερνιστήρων, διερχόμενον δρομαίως ὡς ἀστραπή, καὶ ἀφανιζόμενον πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ τὸν σταματήσῃ.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἔμεινε προσηλωμένος εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ ἵππευς ἦτο ἥδη μακρὰν, ὁ ἥχος τῶν ὀπλῶν τοῦ ἵππου του δὲν ἠκούετο πρὸ πολλοῦ, καὶ ὁ ἐπαίτης προσεπάθει ἔτι νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς συγκινήσεως, ἣν ὑπέστη.

Αἰφνης ἡ ἰδέα τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχεν ἡ θυγάτηρ του, ἀνεξωγόννησεν αὐτόν.

Ὁρμησε, διέτρεξε τὴν αὐλὴν τῆς ἐπαύ-

λεως, ἐφθασεν ὑπὸ τὸν σκοτεινὸν θόλον, εἰς ὃν εὗρίσκετο ἡ κλῆμαξ, καὶ ἀνελθὼν τὰς βαθμίδας, μετὰ τῆς εὐκρινεῖας νεκροῦ, ἐφθασεν εἰς τὸν πρῶτον ὄραφον.

Ἐκεῖ, ἐξετείνετο μέγας διαδρομὸς, ἐφ' οὗ ὑπῆρχον πολλαὶ θύραι. Προεχώρησε πρὸς μίαν ἐξ αὐτῶν, ἣτις ἦτο ἡμιάνοικτος. Ὁρῶσεν αὐτὴν βιαίως καὶ εἰσῆλθε.

Τὸ δωμάτιον ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς. Ὁρμήσε πρὸς τὸν λαμπτήρα καὶ ἀνύψασε τὴν θρυαλίδα. Τὸ φῶς, αἰφνης ζωογονηθέν, τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἴδῃ τὰ πάντα.

Ἀφῆκε κραυγὴν ὀδύνης.

Ἐπὶ τῆς κλίνης ἦτο ἐξηπλωμένη γυνή, ὡς ἀδρανὴς ὄγκος, ἡμίγυμνος, ἔχουσα εἰς τὸ στήθος ἐγχειρίδιον ἐμπεπηγμένον μέχρι τῆς λαβῆς.

Ἐκ τοῦ τραύματος, μὴ ἐντελῶς φρασσομένου ὑπὸ τῆς λεπίδος, ἐξήρχετο κρουνοὺς αἵματος καὶ ἔρρεεν, ὡς ῥυαξ κοραλλίου, ἐπὶ τοῦ εὐτραφούς καὶ λευκοῦ αὐτῆς τραχήλου. Ἐκ τῆς κεφαλῆς, κρεμαμμένης ἐξω τὴν κλίνης, κατήρχετο, οἶονι καταρράκτης, ξανθὴ, μεταξοειδὴς καὶ πλουσία κόμη, ἣς τὸ ἄκρον ἤπτετο τοῦ ἐδάφους.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης δὲν ἠδύνατο οὐδὲ νὰ κραυγᾷ, οὐδὲ νὰ κλαύσῃ. Αἱ συνεσταλμένοι αὐτοῦ παρειαὶ ἐταράσσοντο ὑπὸ ἐλαφροῦ τρόμου, καὶ ὑπὸ τὸ ὥχρον δέρμα ἐξεῖχον τὰ ὅσῃ μεταξὺ τῶν ρυτίδων.

Προῦχώρησεν ἐν τούτοις βήματά τινα, ἔλαβε μεταξὺ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν τοῦ τὴν προσφιλεῖ ξανθὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπανεθήκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Ἐκάλυψεν εἶτα κοσμίως τὸ λατρευτὸν σῶμα, ἀφῆσας ἀκάλυπτον μόνον τὸ στήθος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπέσπασε μὲ σταθερὰν χεῖρα τὸ φονικὸν ὄργανον.

Κρουνοὺς παφλάζοντος καὶ ἀφρίζοντος αἵματος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τραύματος κατακλύσας τὰς σάρκας καὶ τὰς σινδόνας. Τρομῶδης σπασμὸς διέτρεξε τὸ ἀκίνητον σῶμα καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἐρριψε μακρὰν αὐτοῦ τὸ ἐγχειρίδιον, καί, κύπτων ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς Σαλβιέττης, ἐξεργάσθη εἰς λυγμούς. Δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῇ. Ἡ μακρὰ καὶ τρίγωνος λεπίς διεπέρασε τὴν καρδίαν καὶ ἐπέφερεν ἀκαριαίως τὸν θάνατον.

Οὐδὲν ἀγνότερον καὶ θελκτικώτερον τοῦ προσώπου τῆς νεαρᾶς ἐκείνης κόρης, βληθείσης ἐν ἀνθρώπῳ νεότητι. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦσαν λεπτοφυῆ, κανονικὰ ὡς ἀγάλματος· τὸ μέτωπον ἐξάισιον, τὸ στόμα, οἶμο! ὥχρον ἤδη, μικρόν, μετὰ εὐτραφῶν χειλέων. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν κλειστοί, ἀλλ' ἐκ τοῦ μεγέθους τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων ἠννοεῖ τις ὅτι ἦσαν θαυμάσιοι. Οἱ βραχίονες ἦσαν ἐξόχως λευκοί· αἱ χεῖρες, καίτοι οὐχὶ τόσοι λευκαί, ἔνεκα τῶν καθημερινῶν θωπειῶν τοῦ ἡλίου, ἦσαν ὁμῶς εὐτραφεῖς καὶ ἀβραί.

Ἡ κόρη αὕτη ἦτο πεπρoικισμένη δι' ὅλων τῶν καλλωνῶν, αἰτίνες καθιστῶσι τὴν γυναῖκα γοητευτικὴν, εἰς τὰ θέλητρα δ' αὐτὰ, ἔδει νὰ τὸ πιστεύσῃ τις, καὶ εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἀθωότητα ὠφείλετο ἡ συμφορὰ της.

— Ἀλλοίμονον! ἐσκέπτετο ὁ ἀτυχῆς

πατήρ, ἡγάπα, ἐπίστευσεν ὅτι ἡγαπήθη καὶ παρεδόθη καὶ ὁ ἄθλιος, ὅστις τὴν ἡγάγησε, τὴν ἐφόνευσεν! Διατί;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐπανάρχετο ἀπαύστως εἰς τὰ χεῖλη του, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τοῦ λατρευτοῦ ἐκείνου προσώπου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐξέλιπεν ἡ ζωὴ, χωρὶς ὅμως νὰ δυνηθῇ ν' ἀφαιρέσῃ τὴν κοσμοῦσαν αὐτὸ χάριν, θριαμβεύσασαν καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

— Κόρη μου! ἐψιθύρισεν, ἐναγκαλιζόμενος τὸ πτώμα, κόρη μου, προσφιλεῖ Σαλβιέττη, ἀκουσόν με! Ἐξύπνησον! σὲ ἐξορκίζω! ὄχι! δὲν θὰ φύγῃς, δὲν θὰ με ἐγκαταλείψῃς, χωρὶς νὰ με ἀποχαιρέτησῃς!

Ἀνωφελεῖς προσπάθειαι. Οἱ νεκροὶ δὲν ἀπαντῶσι.

— Νεκρά! ἀνέκραξεν αἰφνης, ὡς εἰ ἀπὸ φοβεροῦ ὄνειρου ἐπανάρχετο αἰφνιδίως εἰς τὴν φοβερωτέραν πραγματικότητά.

Ὁπισθοδρόμησε βήματά τινα, ἐπανεῖλε πάλιν παρὰ τὴν κλίνην, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὀπισθοχώρησε ψιθυρίζων:

— Ὅχι! εἶναι ἀδύνατον! Οὐδεὶς ἤθελε νὰ σὲ βλαψῇ, διότι κἀνένα δὲν ἐβλάψας! Οἱ ὀφθαλμοὶ σου θὰ ἀνοιχθῶσι πάλιν! Τὸ στόμα σου θὰ ἀναζωογονηθῇ! Ὅθ' μοὶ ὁμιλήσῃς.

Ἡ λευκοθορὶς αὐτοῦ κεφαλὴν ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ ἐν τῇ καταθλίψει ὑπεροβικῆς ἀπελπισίας, ἐψιθύρισε:

— Τὴν ἔχασα. ὦ! διατί νὰ μὴ ἐπαγρυπνῶ ἐπ' αὐτῆς; Διατί δὲν ὑπερήσπισα αὐτὴν ἐναντίον ἑαυτῆς πρῶτον, καὶ ἔπειτα ἐναντίον τῶν ὁρμῶν τῆς καρδίας της καὶ τοῦ δολοφόνου! Ἐκείνον! θὰ τὸν εὕρω ὅπουδήποτε καὶ ἂν ἐκρύβῃ! Ἀλλ' αὐτὴν! Τίς θὰ μοὶ τὴν ἀποδώσῃ; Ἦτο ἡ μόνη μου ἐλπίς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον! Ἡῴησεν ὑπὸ τὰ ὄμματά μου, καὶ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἦμην πατήρ της, με ἡγάπα. Ὅταν ἦτο μικρά, ἐγὼ τῇ ἐσταύρωνα τὰς χεῖρας, διὰ νὰ τὴν διδάξω νὰ προσεύχηται εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν πιστεύω πλέον, ἀλλὰ τοῦ ὁποῦ τὸ ὄνομα μοὶ ἐπροξέεινε φόβον.

Ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰ στιγμήν· εἶτα διὰ τόνου πλήρους μίσους, ἐπανελάβεν.

— ὦ Θεέ! ἂν ὑπάρχῃς, θαυματούργησον καὶ ἀπόδος μοι αὐτὴν! τὸ ὀφείλεις! πρέπει!... Πρὸς τί τὴν ἔθεσα ὑπὸ τὴν φύλαξίν σου; Δὲν μοὶ ἀπαντᾷς! Εἶσαι λοιπὸν μηδὲν! Τὸ ἐγνώριζα καλῶς ἐγὼ, ὅτι τὴν ἰσχύν σου τὴν ὀφείλεις εἰς τὴν εὐπιστίαν μόνον τῶν ἀνθρώπων! Ἀκουσόν με, ἂν ὑπάρχῃς, ὡς λέγουσιν οἱ ἱερεῖς. Ἐδίδαξα τὴν Σαλβιέττην νὰ σὲ λατρεύῃ! Ἀπέκρουσας τὰς παρακλήσεις μου καὶ δὲν ἐπροστάτευσες αὐτήν! Σὲ μισῶ!

Ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ περιέεφερε περὶ ἑαυτὸν τοὺς βλοσυροὺς καὶ ὑπὸ τῶν δακρύων τεθλωμένους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, ἐξηγοιωμένος ὡς ἐὰν προσκάλει τὸν Θεόν.

Αἰφνης ἤρξατο τρέχων ὡς παρὰ φωνῶν ἐντὸς τοῦ δωματίου, καὶ κραυγάζων διὰ βροντῶδους φωνῆς:

— Βοήθειαν! βοήθειαν! συλλάβετε τὸν δολοφόνον!

Ἦτο ἡ τελευταία του προσπάθεια. Διέκοψε τὸν ἀπέλπιτον δρόμόν του καὶ κλονούμενος, θαρβούμενος, εἰς μάτην ἐκτείνων τοὺς βραχίονάς του ἵνα στήριχθῇ, ἔπεσεν ὑπὲρ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡχὶ μὲν νεκρός, ἀλλὰ ἄνευ συνειδήσεως.

Οἱ ἀγρόται ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ἐπὶ τόποιον. Ἦσαν δὲ ἀνὴρ καὶ γυνή, ἀμφότεροι γέροντες, ἄνευ τέκνων καὶ ἐκαλοῦντο Κομβρέ. Ἀφυσιασθέντες ὑπὸ τῶν φωνῶν τοῦ ἐπαίτου, ἐνεδύθησαν ταχέως καὶ ἔσπευσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνθα παύσασθαι τοῦ ἡκολούθησε καὶ ὁ ὑπὸ τῆς ἐπαύσεως, ὅστις ἐκοιμάτο εἰς τὸ ἱπποστάσιον μετὰ τῶν κτηνῶν καὶ ἔχεδεν ἐν ὑπαίθρῳ.

Πρῶτον εἶδον Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην, ἐκπᾶδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς οὐλίων βηματίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς κλίνης, ἐνθα ἔκειτο ἡ Σκληιέττη νεκρά. Ἀνῆγειρον αὐτὸν καὶ τὸν ἔθεσαν ἐπὶ ἀνακλίντρου. Συνῆλθε σχεδὸν ἀμέσως, καὶ ὀρθούμενος ἔδειξεν αὐτοῖς δι' ἐπιτακτικῆς χειρονομίας τὸ πτώμα.

— Ὅχι! ὄχι εἰς ἐμέ! ἀνέκραζεν, εἰς ἐκείνην!

Τὸ αἰμόφυρτον σῶμα τῆς Σκληιέττης προσέβλεπε τὰ ὅμματα τῶν δύο γερόντων. Ὡπισθοδρόμησαν ἐντρομοί.

— Ἴδού πῶς ἐπαγρυπνεῖτε ἐπ' αὐτῆς, ἄθλιοι! ἀφήκατε τὴν οἰκίαν ἀνοικτὴν εἰς τοὺς δολοφόνους! ἴσως μάλιστα τοῖς ἐδείξατε τὴν ὁδόν!

ᾠρύετο, ἤρριζεν ἑνὶ δὲ ἡ ἀγρότις μετὰ τοῦ ὑπὸ τῆς προσεπαθούσης εἰς μάτην νὰ ζωογονήσῃ τὴν Σκληιέττην, ὁ γέρον Κομβρέ ἐπανελάμβανε τὰς λέξεις αὐτῆς.

— Ἰωάννη! Ἰωάννη! εἶνε μεγάλη συμφορὰ, ἀλλὰ δὲν παύομεν!

— Τίς ἤρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν της; εἶπατε, ὁμιλήσατε! ποῖον ἐδέχετο; ἠρώτησεν Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης.

— Κανένα δὲν εἰσεύρομεν νὰ ἤρχετο, εἶπεν ὁ Κομβρέ διὰ φωνῆς συγκεκινημένης ὑπὸ τῶν δακρύων. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, γυναικα, ὅτι δὲν ἐδέχετο κανένα;

Ἡ σύζυγος, ἥτις κατὰ γενικὴν συνήθειαν ἐν Προβιγκία καὶ Λαγγεδόκ ὀνομάζεται διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συζύγου, τοῦτέστι Κομβρέττη, ἔστρεψε πρὸς Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην τὸ ὥρρον πρόσωπόν της, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπετυπούτο ἡ ὁδὴ καὶ ὁ τρόμος καὶ εἶπε:

— Δὲν ἐγνώριζε κανένα ὁ Κανσέλ ὡς τὸ ὁμολογῆσαι.

Ὁ Κανσέλ—ὁ νεκρὸς ὑπὸ τῆς—ἐνεύσε καταπρακτικῶς. Ἡ Κομβρέττη ἐξηκολούθησε:

— Τὴν ἔλεγον ὑπερήφανη. Δὲν ἐπῆγαινε ποτὲ εἰς τὸν χορόν, οὔτε εἰς Ρεμουλέν, οὔτε εἰς Καστιλιόν, οὔτε ἄλλου. Ποῖον θὰ ἐγνώριζεν; Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὴν ἐφόνευσεν, θὰ τὸ ἔκαμε διὰ νὰ κλέψῃ. Θὰ εἶναι ἀγνώστος, διαβάτης, κανεὶς βοσμός.

— Καὶ ὅμως τίποτε δὲν ἔκλεψε, παρετήρησεν ὁ Κανσέλ, δεικνύων τὰ ἐπιπλα, τὰ ὁποῖα οὐδὲν ἔχον ῥύζως ἔφερον.

— Δὲν εἶχε καιρὸν, ἀπήντησεν Ἰωάν-

νης ὁ Ἐπαίτης. Ἦτο γὰρ ἡ μετὰ τὴν ἐνταῦθα, καθ' ἣν στήριξήν ἐφόνευσεν ἡ Σκληιέττη. Διηρχόμεν πρὸ τῆς οἰκίας καὶ ἤκουσαν τὴν τελευταίαν κραυγὴν τοῦ θύματος. Ἐσπεύσα νὰ τὴν βοηθήσω. Ὁ κακοῦργος μὲ ἠνένησε καὶ ἐτραπή εἰς φυγὴν. Διήλθε πρὸ ἐμοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν συλλάβω.

Καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ θλίψει τοῦ Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἐκλήθετο τῆς τιμῆς τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἐπεθόμεν. Ἐπεθόμεν νὰ μὴ γινώσκῃ ποτὲ ἐκεῖνο, διότι οὗτος ἦτο σχεδὸν βέλαιος, ὅτι ἡ θυγάτηρ του, εἶχεν ἐραστήν, καὶ προθύμως παρεδέχετο τὴν γνώμην τῆς Κομβρέττης, τοῦτέστιν ὅτι τὸ ἐγκλημα ἐτελέσθη διὰ κλοπῆν.

— Πρέπει νὰ καλέσωμεν ἱατρόν, εἶπεν αὐτῆς ἡ ἀγρότις.

— Τρέχω εἰς Καστιλιόν, ἀπήντησεν ὁ Κανσέλ.

Καὶ ἐξῆλθε δρομαίως, μὴ ἀναμείνας νὰ ὑποχρεωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐπαίτου ἵνα ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Κομβρέττης.

— Πρὸς τί ὁ ἱατρός; ἐψήθυσεν ὁ ἐπαίτης. Εἶναι νεκρά, δὲν θὰ τὴν ἀναστήσῃ. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν δικαιοσύνην, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν φονέα, νὰ τὸν φυλακίσῃ, νὰ τὸν τιμωρήσῃ καί...

Ἡ φωνὴ τοῦ κατεπνίγη ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

Εἰς ἐννεῦμα τῆς συζύγου του, ὁ Κομβρέ ἐξῆλθεν ἵνα μεταβῇ καὶ ἀναγγεῖλῃ τὸ γεγονός εἰς τὴν χωροφυλακίαν τοῦ Ρεμουλέν, ὅπως αὕτη εἰδοποιήσῃ τὴν εἰσαγγελίαν τῶν Νίμ.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης καὶ ἡ Κομβρέττη ἔμειναν μόνον ἀλλ' οὐδὲ λέξιν πρὸς ἄλλους.

Ὁ ἐπαίτης, κατῆμενος εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης, ἠτένιζε μὲ θλιβερόν ὄμμα τὸ πτώμα τῆς θυγατρὸς του, ἡ δὲ ἀγρότις, κατῆμενη χαμαί, εἰς τινὰ γωνίαν, ἔκλαιε καὶ ὠδύρετο.

Ἀπαισία ἀγρυπνία! Εἰς τὸ πενιχρὸν καὶ κηκῶς φωτιζόμενον ἐκεῖνο δωμάτιον, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὑπῆρχον οὐχὶ εἰς ἄλλα τρεῖς νεκροί.

Ἡχος βηματικῶν εἰς τὴν κλινικὴν διέκυψε τὴν πένθιμον ἐκείνην σιγὴν.

Ἦτο μίαν ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ Κανσέλ εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τοῦ Καστιλιόν, εἰς ὃν, διαρκούσης τῆς πορείας, διηγήθη τὸ ἐγκλημα. Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης δὲν ἐκίνηθη. Ὁ ἱατρός ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλινὴν, ἐπέθηκε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Σκληιέττης, καὶ ἐβεβαίωσε τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ἀκαμψίαν τοῦ θανάτου.

— Τὸ ἐγνώριζα καλῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς, ἐψήθυσεν ὁ ἐπαίτης.

— Ἐν τούτοις ὁ ἱατρός, ὑποθέτων εὐλόγως ὅτι, ἀφικόμενος πρῶτος ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, θὰ ἔλαμβανεν ἐντολὴν νὰ ἐνεργήσῃ αὐτοψίαν.

Ἐξήταξε τὸ πτώμα μετὰ προσοχῆς. Ἡ ἐξέτασις διήρκεσε δέκα λεπτά. Ὅταν ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν, παρετήρησεν Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην καὶ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ἡ δυστυχὴς αὕτη νέα ἦτο ἔγκυος.

Ὁ Ἰωάννης ἀνεσείρησεν, ἐσταύρωσε

τὰς χεῖρας, καὶ κύψας ἀπήντησε διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς:

— Κύριε, ὅς ἐκτεύω, τηρήσατε τοῦτο μυστικόν· κατ' οὐδὲν θὰ αὐξήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος, καί...

Ἐπώπησεν ὁ ἱατρός τὸν ἠτένησεν ἐκπλαγὴς καὶ μετὰ δυσπιστίας.

Ταῦτο χρόνος εἰς χωροφυλακίαν καὶ εἰς ἐνωμοτάρχην ὀδηγήθηντες ἐκ Ρεμουλέν ὑπὸ τοῦ Κομβρέ, εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὁ Ἰωάννης ἠγέρθη πρᾶτα, προσχώρησε πρὸς αὐτοὺς καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς ὁμιλήσεν ὡς ἑξῆς:

— Τὴν νύκτα ταύτην, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, διηρχόμην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Καστιλιόν, πρὸ τῆς ἐπαύσεως τοῦ Πέτρου Κομβρέ, παρόντος ἐνταῦθα. Εἶδον φῶς εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνθα εὐρισκόμεθα ταύτην τὴν στιγμήν. Ἐγνώριζα ὅτι ἡ Σκληιέττη κατῆκε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, καὶ ἐξεπλάγην πῶς ἡ νέα αὕτη, τὴν ὁποῖαν ἐγνώρισα ὡς ἀγαθὴν καὶ ἠθικὴν, δὲν εἶχεν ἔτι κατακλιθῇ. Τότε ἤκουσα αὐτὴν ἀφίχουσαν κραυγὴν σπαρακτικὴν. Σχεδὸν πρᾶτα ἄνθρωπος τι ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, ἀνέβη ἐπὶ ἵππου, εὐρισκόμενον ὑπὸ τὸ ἀμυροστάσιον, καὶ ἀπῆλθε δρομαίως, πρὶν ἢ δυνθῶν νὰ τὸν σταματήσω ἢ νὰ ἰδῶ τοῦλάχιστον τὸ πρόσωπόν του. Ἐδωρὸν τότε εἰς βοήθειαν τῆς Σκληιέττης.

Τὴν εὐρὴν κειμένην ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔχουσιν ἐγχειρίδιον ἐμπεπήγμένον εἰς τὴν καρδίαν, νεκράν...

Ἰδού τὸ ἐγχειρίδιον! Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης κύψας ἔλαβε τὸ ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ στήθους τῆς Σκληιέττης, καὶ ἔτεινεν αὐτὸ εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην.

Οὗτος ἤκουσε μετὰ προσοχῆς τὴν ἀφήγησιν. Ἦτο συγκεκινημένος καὶ ἐξ ὧν ἤκουσε καὶ ἐκ τοῦ θλιβεροῦ θεάματος τοῦ πτώματος ἐκείνου, ὅπερ ἐτήρει ἔτι, ἐν τῇ ἀκινήσει αὐτοῦ, τινὰ τῶν θελήτην τῆς ζωῆς.

Ἐλαβε τὸ ὄπλον, ὅπερ τῷ ἔτεινεν ὁ ἐπαίτης, προσχώρησε πρὸς τὴν κλινὴν, παρὰ τὴν ὁποῖαν ἵστατο ὁ ἱατρός, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Δι' αὐτῆς τῆς μαχαίρας, ἱατρέ, κατηνέχθη τὸ τραῦμα.

— Ναί, ναί, δι' αὐτῆς, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ ἱατρός καὶ μετὰ σπουδῆς, εἰς ἣν ἡ περιέργεια τοῦ ἐπιστήμονος ἦτο μεμιγμένη μετὰ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως.

Εἶτα, κύπτων εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἐνωμοτάρχου, προσέθηκεν:

— Ἦσθε βέλαιος ὅτι ὁ ἐπαίτης δὲν εἶναι ὁ αὐτοῦργος τοῦ φόνου;

— Πῶς; Ἐπὶ τίνι σκοπῷ θὰ ἐφόνευσεν τὴν Σκληιέττην;

— Ἦτο ἔγκυος! Ἀν αὐτὸς ἦτο ὁ διαφθορεὺς;

— Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης διαφθορεὺς! ὑπέλαβεν ὁ ἐνωμοτάρχης μὲ ὕψος ἀμφιβολίας.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἦτο ὥρσιος τριακονταετῆς νέος, ἐκ τῶν κομψομένων ἐκείνων, οἵτινες νομίζουσιν ὅτι κέκτῃται τὸ πρόσωπόν του ἀρέσκειν εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ δὲν παρεδέχετο ὅτι πάντες εἶχον τὸ πλεονέκτημα τοῦτο, καὶ ὅτι Ἰωάννης ὁ Ἐ-

Πάντα ταῦτα δὲν διήρκεσαν εἰμὴ στίγ-
μας τινας, καὶ εἶχεν ἤδη κρύψει ἐπιμε-
λῶς εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸν δακτύλιον,
ὅτε εἰσῆλθον οἱ ἐκ Νίμ. ἐλθόντες δικασταί,
δύο τὸν ἀριθμόν, συνοδευόμενοι ὑπὸ ἐνὸς
ιατροῦ, ἐντεταλμένου, εἰς τοιαύτας περι-
στάσεις, νὰ ἐνεργῇ αὐτοψίαν ἐπὶ τῶν θυ-
μάτων.

Ὁ εἰς τῶν δικαστῶν ἦτο νέος, μόλις
τριακοντούτης. Ἦν ἀντισαγγελεὺς ἐν Νίμ,
συνοδεύων, κατὰ διαταγὴν τοῦ εἰσαγγε-
λέως, ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, τὸν
ἀνακριτὴν.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐκαλεῖτο κύριος Σαραμί.
Ἦτο ὑψηλοῦ καὶ κομψοῦ ἀναστήματος
καὶ εὐγενὲς τοὺς τρόπους. Μολονότι δὲ
ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν του ἐφαίνετο
τούλάχιστον τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐ-
τῶν, ἐν τούτοις, ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ, ὑ-
πῆρχεν ἀφέλεια καὶ ὕψος νεότητος, δι' ἣν
ἠδύνατό τις νὰ τὸν συγκαταλέξῃ μεταξὺ
τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐχόντων τὸ προνόμιον
νὰ μὴ γηράσκωσιν ἢ μᾶλλον νὰ μὴ φαί-
νονται ποτὲ γηράσκοντες.

Ἦτο ὥρατος ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν
εἰς ἄνδρα, ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποῖου
τὰ ἰσχυρὰ πάθη ἀφῆκαν τὰ ἴχνη των. Ἦ
μελανή, μεταξοειδὴς καὶ πυκνὴ αὐτοῦ κό-
μη, κατήρχετο εἰς βοστρύχους μέχρι τοῦ
τραχήλου του. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο
στρογγύλον, τὸ δέρμα ζωηρῶς μελάγ-
χρον, οἱ ὀφθαλμοὶ πολὺ μεγάλοι καὶ πλῆ-
ρεις ζωηρότητος.

Τὴν χαρίεσσαν ταύτην κεφαλὴν ἠσχή-
μιζον δύο μελανοὶ κύκλοι, οἷον εἰ βαθεῖται
ρυτίδες περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ὑπεράνω τῶν
παρειῶν, καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ μετώπου ρυτίδες.
Οὐχ ἦττον, πᾶσα γυνὴ πρὸ τῆς ὁποίας
ἤθελε διέλθει ὁ κύριος Σαραμί, ἤθελεν ἐ-
πιθυμῆσαι νὰ τὸν ἔβλεπε καλλίτερον. Δὲν
φαντάζεται τίς ἄλλωξ τὸν δὸν Ζουάν. Εἶν'
ἀληθὲς ὅτι οὗτος δὲν ἔφερεν οὐδὲ λεπτόν
μύστακα, οὐδὲ γένειον κατὰ τὸ ἰσπανικόν,
ἀλλὰ πυκνὰς παραγναθίδας, ὡς ἀρμόζει
εἰς δικαστὴν.

[Ἔπεται συνέχεια].

TONY¹

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηγουμένου φύλλον].

Ὁ Γορανφλότος, ἀναλογιζόμενος ὅτι ἦτο
ἠναγκασμένος νὰ μεταβῇ μακράν, ὅπως
ζητήσῃ, ἡσθάνετο ἐκυτὸν κεκοπιακότα
πρὸ τῆς ἀρχῆς.

Οὐχ ἦττον, τὸ κυριώτερον ἦτο ν' ἀ-
πομακρυνθῇ τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτὸν ἀγνώ-
στου, ἀλλ' ἐπικειμένου, ὡς τούλάχιστον
ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν λόγων τοῦ
ἡγουμένου, κινδύνου.

Ὁ δυστυχὴς μοναχὸς δὲν ἦτο ἐξ ἐκεῖ-

νων, οἵτινες δύνανται νὰ μεταμορφωθῶσι
καὶ διαφύγωσι τὰς ἐρεῦνας ἀπεφάσισε,
λοιπόν, ν' ἀναχθῇ εἰς ἀνοικτὸν πεδίου, ἐ-
πομένως διῆλθε ταχέως τὴν πύλην Βορ-
δέλ, ὑπερέβη, φρονίμως καὶ πρόσπαθὼν νὰ
φανῇ ὅσῳ τὸ δυνατόν ἰσχυρότερος, τὸν
σταθμὸν τῶν νυκτοφυλάκων καὶ τῶν Ἐλ-
βετῶν, φοβούμενος πάντοτε τὴν καταδιω-
ξιν τῶν φρουρῶν.

Ὅτε ὁμως ἔφθασεν εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀ-
έρα, εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς ἀπόστασιν πεντα-
κοσίων βημάτων ἀπὸ τῆς πύλης τῆς πό-
λεως καὶ εἶδεν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν ἐν
εἵδει ἀνακλιντῶν ἐσκαμμένων χαλιδά-
κων τὸν πρῶτον χόρτον τοῦ ἔαρος, ὅστις
προσεπάθει νὰ φυτῇ τῆς ἡδῆ πρασινίζουσας
γῆς, ὅτε εἶδε τὸν ἥλιον χαρίεντα εἰς τὸν
ὀρίζοντα, τὴν ἀπάνταχό ἐρημίαν, τὴν ὀ-
πισθέν του θορυβοῦσαν πόλιν, ἐκάθησεν ἐπὶ
τοῦ πρανοῦς τῆς ὁδοῦ, ἐστήριξε τὸν συμ-
πτυσσόμενον ἐκ τοῦ πᾶχους πῶγωνά του
ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ παχείας χειρὸς
του, ἔξεσε, διὰ τοῦ δείκτου, τὴν τετρα-
γωνικὴν ἄκραν τῆς ρινὸς του καὶ ἐδυθίσθη
εἰς ρεμβασμόν, συνοδευόμενον ὑπὸ στε-
ναγμῶν.

Ἐκτὸς τῆς ἐλλειπούσης αὐτῷ κιθάρας,
ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ὠμοῖξέ τι τῶν
Ἑβραίων ἐκείνων, οἵτινες, ἀναρτῶντες τὴν
ἄρπαν ἀπὸ ἰτέας, παρεῖχον, κατὰ τοὺς
χρόνους τῆς ἐρημώσεως τῆς Ἱερουσαλὴμ,
τὸ κείμενον τοῦ ἐπομένου ψαλμοῦ: *Ἐπὶ
τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος*, καὶ τὸ ἀντικεί-
μενον μυριάδας μελαγχολικῶν εἰκόνων.

Ὁ Γορανφλότος τόσῳ μᾶλλον ἐστέναζεν,
ὅσῳ ἐπλησιάζεν ἡ ἐννάτη ὥρα, κατὰ τὴν
ὁποίαν εἰς τὸ μοναστήριον ἐγευματίζον,
διότι οἱ μοναχοί, μὴ περκαλοιοῦντες
τὸν πολιτισμόν, ὡς ἀρμόζει εἰς τοὺς ἀπο-
κεχωρισμένους τοῦ κόσμου, ἠκολούθουν ἀ-
κόμη, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1578, τὰς συνη-
θείας τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως Καρόλου Ε',
ὅστις ἐγευματίζε τὴν ὀγδόην πρωτὴν ὥ-
ραν, μετὰ τὴν λειτουργίαν.

Ν' ἀριθμῆσιν τις τὰς πρὸς ἀλλήλας
ἀντιπατικὰς ιδέας, αἵτινες, κατ' ἐκείνην
τὴν ὥραν, ἀνεφύσαν ἀλληλοδιαδόχως εἰς
τὸν νοῦν τοῦ Γορανφλότου, θὰ ἦτο ὡς ἐάν
ἤθελε ν' ἀριθμῆσιν τοὺς ἐν ἡμέρᾳ τριχυ-
μίας ἀνακινουμένους ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐπὶ
τῆς παραλίας κόκκους ἄμμου.

Ἡ πρώτη σκέψις του, τῆς ὁποίας, ἄς
τὸ εἰπῶμεν, ἀπηλλάγη μετὰ τῆς μεγαλη-
τέρας δυσχερείας, ὑπῆρξε τοῦ νὰ ἐπιστρέ-
ψῃ εἰς τοὺς Παρισίους, νὰ κατευθυνθῇ εἰς
τὴν Μοῆν καὶ νὰ δηλώσῃ τῷ ἡγουμένῳ,
ὅτι προὔτιμα τὸ πειθαρχεῖν τῆς ἐξορίας,
ὅτι μάλιστα συγκατετίθετο, ἐν ἀνάγκῃ,
νὰ ὑποβληθῇ εἰς μαστιγῶσιν, εἰς διπλὴν
μαστιγῶσιν καὶ εἰς τὸ ἐν εἰρήνῃ, ἥρκει νὰ
τῷ ὀρκισθῶσιν, ὅτι ἤθελον τῷ χορηγῇ τὰ
γεύματά του, τὰ ὁποῖα συγκατένευε νὰ
ἐλαττώσῃ μόνον εἰς πέντε καθ' ἐκάστην
ἡμέραν.

Τὴν ἐπίμονον ταύτην σκέψιν, ἥτις ἐβα-
σάνισεν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὸν ἐγ-
κέφαλον τοῦ δυστυχῆς μοναχοῦ, διεδέ-
χθη ἑτέρα, λογικώτερα πῶς, δηλαδή νὰ
μεταβῇ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Κέρας τῆς Ἀ-

φθορίας, νὰ καλέσῃ ἐκεῖ τὸν Σχικῶ, ἐάν
δὲν τὸν ἐπαγεύρισκε κοιμώμενον, νὰ τῷ
ἐκθέσῃ τὰ τῆς ἀξιοθρήνητου θέσεως,
ἐν ἣ διετέλει, ἕνεκα τῶν βακχικῶν ὑπα-
γορεύσεών του, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Γορανφλό-
τος ἔσχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐνδώσῃ, οὕτω
δὲ νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ γένεαίου φίλου
του τροφοδοτικὴν σύνταξιν.

Ἡ σκέψις αὕτη ἐσταμάτησε τὸν Γο-
ρανφλότον ἐπὶ ἑτερον τέταρτον τῆς ὥρας,
διότι ἦτο νοῦς κριτικὸς, ἡ δὲ σκέψις δὲν
ἦτο ἀνευ ἀξίας.

Ἐπὶ τέλους, ἐπῆλθεν αὐτῷ ἑτέρα ὁπω-
σοῦν τολμηρὰ σκέψις, δηλαδή νὰ περιέλ-
θῃ τὰ τεῖχη τῆς πρωτευούσης, νὰ εἰσέλ-
θῃ ἐν αὐτῇ διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἀγίου
Γερμανοῦ ἢ διὰ τοῦ πύργου τοῦ Νέλ καὶ
νὰ ἐξακολουθήσῃ λαθραίως νὰ συλλέγῃ
τὰς ἐλεημοσύνας εἰς τοὺς Παρισίους. Ἐ-
γίνωσκε τὰ καλὰ καὶ προσοδοφόρα μέρη,
τὰς στενωπούς, εἰς τὰς ὁποίας οἰκοκυραί
τινες, τρέφουσαι πτηνὰ, εἶχον πάντοτε
ἐτοιμὸν παχύν τινα ἐψημένον κάποιον διὰ
τὸν σάκκον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐλεημοσυνῶν ἀ-
δελφοῦ· ἐν τῷ εὐγνώμονι κατόπτρῳ τῆς
μνήμης του ἐπανέβλεπεν οἰκίαν τινὰ μὲ
μαρμαρίνην κλίμακα, ἐν τῇ ὁποίᾳ, κατὰ
τὸ θέρος, κατεσκευάζοντο παντὸς εἶδους
γλυκίσματα, ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὡς τούλα-
χιστον ὁ Γορανφλότος ἠρέσκετο νὰ φαν-
τάζεται, τοῦ νὰ ρίπτωσιν εἰς τὸν σάκκον
τοῦ ἐπὶ τῶν ἐλεῶν ἀδελφοῦ, εἰς ἀντάλ-
λαγμα τῆς πατρικῆς εὐλογίας του, ὅτε
μὲν τεμάχιον κυδωνάτου, ὅτε δὲ δω-
δεκάδα σακχαρωτῶν καρύων ἢ κυτίων
ἐζυμωμένων μῆλων, τῶν ὁποίων ἡ εὐώ-
δης ὁσμὴ θὰ ἠδύνατο καὶ νεκρὸν νὰ ἐ-
παναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν. Ὁφείλουμεν νὰ το
εἰπῶμεν, ὅτι αἱ σκέψεις τοῦ Γορανφλότου
περιεστρέφοντο κυρίως εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς
γαστέρας καὶ τῆς ἀναπαύσεως, ὥστε ἐνίο-
τε ἀνελογίζετο, οὐχὶ ἀνευ ποιᾶς τινος ἀ-
νησυχίας, τοὺς δύο διαβολικοὺς κατηγο-
ρους, οἵτινες, κατὰ τὴν ὑπερτάτην κρίσιν,
ἤθελον κατηγορήσῃ αὐτοῦ, καὶ τοὺς ὀ-
ποῖους ἀπεκάλουν Ὀκνηρίαν καὶ Λαιμαρ-
γίαν.

Ἐνεκα τούτου, ἡ περὶ ἐπιστροφῆς του
εἰς Παρισίους σκέψις τῷ προσεμεδίᾳ, φρο-
νοῦντι, ὅτι ἦτο προωρισμένος διὰ τὸ εἶ-
δος τοῦτο τῆς ζωῆς. Πρὸς ἐκτέλεσιν ὁ-
μως τοῦ σχεδίου τούτου, ἔδει νὰ παραμεί-
νῃ εἰς τοὺς Παρισίους καὶ νὰ κινδυνεύῃ
νὰ συνκνηθῇ μετὰ τῶν φρουρῶν, μετὰ
τῶν πολιτοφυλάκων καὶ τῶν ἐκκλησιαστι-
κῶν ἀρχῶν, ἀγέλης ἐπικινδύνου διὰ περι-
πλανώμενον μοναχόν.

Ἄλλως, ὑπῆρχε καὶ ἕτερος κίνδυνος,
ὅτι ὁ ταμίης τῆς Μοῆς τῆς Ἀγίας Γε-
νοθέας ἦτο πολὺ ἐπιμελὴς διαχειριστής,
ὥστε νὰ μὴ ἀφήσῃ τοὺς Παρισίους ἀνευ
ἀδελφοῦ ἐπὶ τῶν ἐλεῶν, ἐπομένως ὁ Γο-
ρανφλότος θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνον ν' ἀν-
τιμετωπισθῇ μετὰ συναδέλφου, ὅστις θὰ
εἶχε τὴν ἀδιαφιλονεικῆτον ταύτην ἐπ' αὐ-
τοῦ ὑπεροχὴν, ὅτι θὰ ἐξεπλήρου νομίμως
τὴν λειτουργίαν του.

Ἡ σκέψις αὕτη προὔξενε καὶ δικαίως
φρίκην τῷ μοναχῷ.

1. Ἄσμενοι δημοσιεύομεν μετάφρασιν τοῦ ἀνω-
τέρου μυθιστορήματος γενομένην ἐπίτηδες διὰ τὰ *Ἐκ-
λεκτὰ Μυθιστορήματα* ὑπὸ λογίου φίλου. Λυ-
πούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ὄνομα
τοῦ μεταφραστοῦ, ἐπιμένοντος νὰ κρύπτηται ὑπὸ τῷ
ψευδώνυμον *Tony*. Σ. Δ.